

Окупација Србије (у 26 слика)

У једној анкети сам већ навео могућност да једна од политичких опција које се нуде у Србији спада у “адвокате окупатора”. Суочен са оспоравањем те тезе изнео сам тврђење да је део нашег националног корпуса под окупацијом. А и онај део који није има веома ограничени суверенитет. Тврђење које је прихваћено или ниједним аргументом није оспорено.

Сада ћу у поређењу са ранијом познатом окупацијом, оном из Другог светског рата, отићи и даље. Проширићу поглед на и на друге опције у Србији, по њиховом односу према окупатору. Осим опција поменућу и оне који их на форуму заступају. Тако да се овај текст многим неће свидети, а некима вероватно хоће. Видећете парадокс да они који су сада за “отпор до краја / борбу до последњег” имају међу својим узорима оне који су се онда идентификовали са окупатором или су бар екстремно (без обзира на савезнике) против оне опције која је тада била за “отпор до краја / борбу до последњег” – партизане (комунисте). Са друге стране они који се сада идентификују са (америчким) окупатором нису директно наследници партизана јер њима комунизам не одговара, али их њихови историчари (рецимо Бранка Прпа) уздижу као једину ваљану опцију онда. Но да пређемо на ствар.

Опција за борбу до последњег. Њој сада припадају разни образовци, љотићевци и радикалне групе скупљене око разних “удружења за истину” – главна фигура је ту свакако Коста Чавошки, али има и екстремнијих. Образовци и љотићевци би слично ондашњим љотићевцима и партизанима покушали да искористе гужву за своје револуционарне циљеве (типа “сталешка монархија”). Реч “револуционаран” користим у смислу промене без демократског легитимитета. Ти циљеви би се спровели подвођењем под фирму борбе за слободу, односно “јединог легитимног отпора”. Слично некада партизанима (комунистима). Но, нису сви такви. Ја верујем, споља бар тако изгледа, да се Коста Чавошки само слепо држи принципа којих се и раније држао. Принципа који су непримењиви. На те принципе се позивају и Оливер Антић и још неки (само је питање колико искрено). Овде ипак немамо револуционарне циљеве и жељу да се поништи демократија (мада последице могу водити тамо путем рата и изолације).

Опција чекања правог времена, избегавања борбе док не дође право време. Јасна је сличност са покретом четника ДМ из ДСР. Обично се сматра да је овој групи најближи ДСС, мада и радикали све више долазе на ту позицију. Ова опција не искључује сарадњу са окупатором, често и домишљато да би се неутралисале друге опције. За разлику од ондашњих четника, сада се не можемо уздати и јавно демонстрирати блискост са неким савезником споља – као што су се они уздали у Енглеze. (У међувремену се такав конкретан савезник нашао у Путиновој Русији – накн. оп.). Но то је вероватно и добро, јер знамо да су Енглези издали. (Што ће рећи да је потребан опрез – накн. оп.). Отпор није искључен, када дође право време и онда и тамо где све друге опције не дају резултате. (Изгледа да је право време дошло – накн. оп.)

Опција неумитности окупације. Они се баш не идентификују са окупатором, али са једне стране истичу његову непобедивост, а с друге како би било која друга опција била још гора. Сличност постоји за недићевцима. У ову групу спадају ДС, а у нешто мањој мери Г17 и СПО. Јасно је стално понављање нужности “евроатланских интеграција”. Са друге стране “знамо како је”, али то што знамо треба да остане дубоко испод наше коже. Уосталом, и да је неко други главни не би нам било боље. Сарадња са окупатором и поени који се тако добијају остају, како ради добробити (спаса) народа, тако и зарад стицања/одржања власти.

Опција идентификовања са окупатором. То су некада радили љотићевци, сада раде разни чедисти и остале невладине организације. Истичу се вредности окупатора које су апсолутно и саме по себи добре. Кривица је Срба што се нису уклопили и они ту кривицу треба да плате. То је њихова “катарза” или како више воле да кажу “суочавање”. Они су револуционарни слично садашњим љотићевцима, али је њихова револуционарност много опаснија јер се вежу за реалне спољне центре моћи – као некадашњи љотићевци. Револуционарни су у истом смислу – у смислу негирања институција демократије. Они међутим (за разлику од обазоваца) у својој револуционарности имају демократију као номинални циљ, што их опет чини опаснијима (јер неке могу да обману, а неки мисле како је тиме опасност од њих мања). У суштини они у много чему преузимају циљеве некадашњих комуниста. Наравно не у свему.

Дух Секире

п.с. Овај текст је писан почетком 2006. године. У међувремену је ситуација доста измењена, па је и текст захтевао промене. И то у оном делу који се односи чекања на право време за отпор. Накнадне опаске су унете уз коментар накн. оп.